

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część VIII. — Wydana i rozesłana dnia 11. stycznia 1918.

Treść: № 15. Ustawa, dotycząca ochrony uchodźców wojennych.

15.

Ustawa z dnia 31. grudnia 1917, dotycząca ochrony uchodźców wojennych.

Za zgodą obu Izb Rady państwa zarządzam, co następuje:

§ 1.

Osoby, które, bądźto wskutek zarządzenia władzy, bądźto dobrowolnie z powodu grożących bezpośrednich niebezpieczeństw wojennych, opuszczają swe stałe miejsce pobytu lub nie mogą doń powrócić (uchodźcy wojenni) i nie są w możności ze swego dochodu pokryć swego koniecznego utrzymania oraz utrzymania członków swej rodziny, żyjących we wspólnem gospodarstwie domowem (pozbawieni środków do życia), mają — bez ujemy dla definitywnego uregulowania zarachowania tych wydatków wojennych — prawo do państwowej pieczy nad uchodźcami.

Prawo uchodźców kończy się z ustaniem warunków, a mianowicie w razie otwarcia ich stałego miejsca pobytu dla ogólnego powrotu uchodźców w sześćdziesiąt dni po powrocie do domu, albo z upływem określonego dla powrotu, należycie ogłoszonego terminu, który ma wynosić co najmniej trzydzieści dni.

Uchodźcy wojenni, przynależni do obcego państwa, mogą być pod warunkami, ustalonymi przez Ministra spraw wewnętrznych, uważani na równi z uchodźcami wojennymi, przynależnymi do państwa austriackiego.

§ 2.

Pozbawieni środków do życia uchodźcy wojenni, którzy muszą opuścić swe miejsce zamieszkania dopiero po wejściu tej ustawy w życie i domagają się państwowej pieczy nad uchodźcami, mają się udać na razie do miejsc przeznaczenia, które władza ma oznaczyć.

Przy wyborze miejsc przeznaczenia należy uwzględniać narodowość, religię i pochodzenie oraz życzenia uchodźców wojennych a także możliwość pomieszczenia w dotyczących miejscowościach.

Jeżeli uchodźcy, korzystający już z pieczy państwowej, zmienią swe miejsce pobytu, wolno odmówić pieczy państwowej w nowo wybranych miejscach pobytu, tylko wtedy, gdy zachodzą powody, do tego zmuszające.

§ 3.

Większe transporty pozbawionych środków do życia uchodźców wojennych, mogą być pomieszczane celem ich prowizorycznego przyjęcia i odpowiedniego rozdziału w kierowanych przez władze cywilne stacjach zbiorczych i rozdzielczych.

i otrzymują-tamże ze strony władzy bezpłatne pomieszczenie i utrzymanie. Jednakże ma nastąpić o ile możności jak najrychlej, a w szczególności na prośbę poszczególnych uchodźców i przy uwzględnieniu w miarę możności ich życzeń rozdzielnie, względnie przydzielenie do tych gmin, które wchodzi w rachubę jako miejsca przeznaczenia w myśl § 2.

§ 4.

Istniejące osady zbiorowe dla uchodźców wojennych mają być urządzone stosownie do wymogów higieny i moralności i tak, by było umożliwione ugrupowanie według familii.

Rozdział uchodźców wojennych ma być uskuteczniany podług narodowości, religii i pochodzenia, przyczem pozostawia im się w myśl § 2. prawo przeniesienia się każdej chwili na pobyt poza obrębem osad zbiorowych.

Jako organa, pozostające z uchodźcami w bezpośrednim stosunku, nie wyłączając duszpasterzy, lekarzy i nauczycieli, należy w osadach zbiorowych ustanawiać z reguły tylko takie osoby, które władają językiem uchodźców i są obznajomione z stosunkami ich kraju, obyczajami i zwyczajami.

Mieszkańców osad zbiorowych należy dopuścić do współudziału w zarządzie, za pośrednictwem osób zaufania, wybranych przez uchodźców, opiekując się na urządzeniach organizacyi gminnej. Należy mieć także w odpowiedni sposób staranie o zaspokojenie religijnych i kulturalnych potrzeb uchodźców wojennych, pomieszczonych w osadach zbiorowych, w języku macierzystym oraz o wymogi osób, potrzebujących szczególnej opieki (nieuleczalnych, dzieci itp.) i o sposobność do odpowiedniej pracy.

§ 5.

Istniejące już urządzenia, służące pieczy nad uchodźcami wojennymi, przebywającymi w osadach zbiorowych lub w poszczególnych gminach, na przykład urządzenia dla potrzeb kulturalnych i naukowych, dla pielęgnowania chorych, dla zaopatrywania w konieczną odzież itd., należy stosownie do potrzeby utrzymywać i dalej rozwijać.

Należy też starać się o to, by uchodźcy wojenni mieli możność odpowiedniej pracy za stosownem wynagrodzeniem i by były wydawane potrzebne ewentualnie do podjęcia pracy dokumenty urzędowe.

§ 6.

Pozbawionym środków do życia uchodźcom wojennym należy się, o ile nie dostają utrzymania w naturze, począwszy od dnia 21. lipca 1917,

gdy jednak pierwotne zgłoszenie się nastąpi później niż trzy miesiące po ogłoszeniu tej ustawy, począwszy od dnia tego zgłoszenia się, dodatek w gotówce w wysokości 2 K na osobę i dzień. Osobom, które z powodu starszego wieku lub wskutek ułomności są niezdolne do zarobkowania i albo są samotne albo nie mają oparcia w żadnym z żyjących z nimi we wspólnem gospodarstwie domowem członków rodziny, należy się na czas trwania niezdolności zarobkowania podwójna kwota.

Dochód poboczny takich uchodźców wojennych lub członków rodziny, żyjących z nimi we wspólnem gospodarstwie domowem, narusza tylko wtedy prawo poboru dodatku w gotówce, jeżeli trwa przez dłuższy czas i przewyższa wysokość 2 K na osobę i dzień.

Skoro on przewyższa wyżej podany wymiar, wówczas należy ograniczyć dodatek w gotówce o połowę tej różnicy, zaś zupełnie zastanowić w tym przypadku, jeżeli różnica osiąga podwójną wysokość tego dodatku.

Ponadto należy dodatek w gotówce wówczas zastanowić, gdy uprawniony do poboru przejdzie na utrzymanie w naturze.

Dodatki dla rannych, dodatki za medale waleczności, wojskowe należytości zaopatrzenia gażystów bez rangi i żołnierzy oraz osób po nich pozostałych, ewentualne zaopatrzenia z łaski wyżej wymienionych osób, należytości rodzin aspirantów oficerskich i aspirantów na urzędników wojskowych, rodzin gażystów bez rangi oraz podoficerów stanu czynnego, zasiłki na utrzymanie wedle ustawy z dnia 27. lipca 1917, Dz. u. p. Nr. 313, i wedle przedtem obowiązujących odnośnych przepisów tudzież zapomogi państwowe, które wypłaca się na podstawie rozporządzenia cesarskiego z dnia 12. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 161, ani nie powodują uszczuplenia dodatków w gotówce, ani się ich nie uwzględnia przy utrzymaniu w naturze.

§ 7.

Upoważnią się Rząd do podwyższenia dodatku w gotówce odpowiednio do stosunków drożyzniowych.

Zwrot pobranych dodatków, pominawszy pobory wyludzone, niema miejsca.

§ 8.

Pozbawieni środków do życia uchodźcy wojenni mają prawo do bezpłatnego transportu dla siebie i swych ruchomości tudzież do utrzymania podczas podróży aż do wyznaczonego dla nich miejsca przeznaczenia, względnie także podczas ich podróży powrotnej z tegoż miejsca.

Władza ma także mieć staranie podczas podróży o transport i karmienie bydła, jakie ewentualnie uchodźcy wiozą ze sobą.

§ 9.

Tym pozbawionym środków do życia osobom, które swego czasu wskutek zarządzenia władzy (ewakuacji) musiały opuścić swe miejsce pobytu i wskutek swego przebywania w ówczesnym lub teraźniejszym obszarze wojennym nie pobierały żadnego państwowego wsparcia dla ewakuowanych, względnie uchodźców, albo wskutek późniejszego wyłączenia ich miejsca pobytu z obszaru pomieszczenia uchodźców utraciły państwowe wsparcie dla uchodźców, należy — o ile okres czasu, podczas którego one nie otrzymywały wsparcia, wynosi więcej niż trzy miesiące — na odpowiednio uzasadnioną prośbę wypłacić dodatkowo zasiłek na koszt utrzymania w wysokości 1 K dziennie do najwyższej kwoty łącznej 500 K od osoby.

Roszczenie tej dodatkowej wypłaty musi być podniesione w terminie trzech miesięcy po ogłoszeniu tej ustawy.

§ 10.

Gminy są obowiązane do współdziałania przy wykonaniu tej ustawy.

Celem dostarczenia mieszkań i utrzymania dla uchodźców wojennych mogą polityczne władze wydawać we własnym zakresie działania zarządzenia w rozmiarze, podanym w §§ 21. i 22.

ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 236, dotyczącej świadczeń wojennych.

O zobowiązaniach lub wynagrodzeniach, o ile co do nich nie nastąpi polubowna ugoda i na zażalenia wydają rozstrzygnięcia polityczne władze, a w ostatniej instancji Ministerstwo spraw wewnętrznych.

Odwołania nie mają mocy odraczającej. Wynagrodzenia ciążą — bez ujmy dla definitywnego uregulowania zarachowania tych wydatków wojennych — na skarbie państwa.

§ 11.

Ustawa ta wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie gaśnie moc obowiązująca rozporządzenia cesarskiego z dnia 14. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 213.

Do wykonania tej ustawy są powołane w pierwszej instancji polityczne władze lub organa, które wyznaczy Ministerstwo spraw wewnętrznych; rozstrzygnięcia drugiej instancji są z wyjątkiem przypadków § 10. ostateczne.

§ 12.

Wykonanie tej ustawy poruczam Memu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Laxenburg, dnia 31. grudnia 1917.

Karol włr.

Seidler włr.

Toggenburg włr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, także w roku 1918, w języku niemieckim, czeskim, włoskim, chorwackim, polskim, rumuńskim, słoweńskim i ukraińskim.

Prenumerata na cały rocznik 1918 każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz 10 K przy odbiorze w miejscu lub bezpłatnej przesyłce pocztowej.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, i nabywać tam także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzednim złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia przez c. k. pocztę należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania niemieckiego można nabywać:

Rocznik 1849 za K 5·04	Rocznik 1867 za K 4·80	Rocznik 1885 za K 4·32	Rocznik 1903 za K 10·80
" 1850 " " 12·00	" 1868 " " 4·80	" 1886 " " 5·52	" 1904 " " 6—
" 1851 " " 3·12	" 1869 " " 7·20	" 1887 " " 6—	" 1905 " " 7·20
" 1852 " " 6·24	" 1870 " " 3·36	" 1888 " " 10·08	" 1906 " " 14·40
" 1853 " " 7·56	" 1871 " " 4·80	" 1889 " " 7·20	" 1907 " " 15·60
" 1854 " " 10·08	" 1872 " " 7·68	" 1890 " " 6·48	" 1908 " " 10·80
" 1855 " " 5·64	" 1873 " " 7·92	" 1891 " " 7·20	" 1909 " " 10·20
" 1856 " " 5·88	" 1874 " " 5·52	" 1892 " " 12—	" 1910 " " 10·08
" 1857 " " 6·84	" 1875 " " 4·80	" 1893 " " 7·20	" 1911 " " 8·40
" 1858 " " 5·76	" 1876 " " 3·60	" 1894 " " 7·20	" 1912 " " 15—
" 1859 " " 4·80	" 1877 " " 2·40	" 1895 " " 8·40	" 1913 " " 11·40
" 1860 " " 4·08	" 1878 " " 5·52	" 1896 " " 8·40	" 1914 " " 18—
" 1861 " " 3·60	" 1879 " " 5·52	" 1897 " " 18—	" 1915 " " 14·04
" 1862 " " 3·36	" 1880 " " 5·28	" 1898 " " 7·20	" 1916 " " 15·24
" 1863 " " 3·36	" 1881 " " 5·28	" 1899 " " 12—	" 1917 " " 18·30
" 1864 " " 3·36	" 1882 " " 7·20	" 1900 " " 8·40	
" 1865 " " 4·80	" 1883 " " 6—	" 1901 " " 7·20	
" 1866 " " 5·28	" 1884 " " 6—	" 1902 " " 9—	

Pojedyncze roczniki wydań w innych siedmiu językach od roku 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przyznaje się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły w stanie wadliwym, należy reklamować najpóźniej w ciągu czterech tygodni po ich ukazaniu się, zaś części wydań niemieckich najpóźniej w ciągu sześciu tygodni po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg l. 16.

Po upływie tego terminu wydaje się Dziennik ustaw państwa wyłącznie tylko za opłatą ceny handlowej $\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 4 h).

Ponieważ wszystkie roczniki wydania niemieckiego począwszy od roku 1849. i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach począwszy od roku 1870. są całkowicie uzupełnione, przeto można nabywać w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 4 h); tym sposobem umożliwia się uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług maleryi.